

der ikke var en Inspektør til at føre Tilsyn med den Forretning, den Gang da Ejendommene blev opskrevet for at dække Underskuddet eller fremkalde et kunstigt Overskud. Det var heldigt, at der den Gang ikke var en Inspektør med de udprægede moralske Grundsætninger, som Ministeren i Dag har lagt for Dagen. Men det er jo naturligvis godt for saa vidt, at Ministeren har Sagskundskab med Hensyn til Opskrivning af Ejendomme. Jeg ved jo af en Resolution, jeg en Gang har læst, at det er godt, naar Ministrene selv staar midt i de Vanskeligheder, man i Øjeblikket taler om.

Jeg tænker imidlertid, at den nuværende Handelsminister nu og da læser et ham venligtsindt Blad, „Sorø Amtstidende“, og jeg beklager, at han aabenbart ikke har læst et Raad, dette Blad gav ham den 4. Oktober. Det hedder i det paagældende Nummer af „Sorø Amtstidende“: „Et vigtigt Led i en Regerings Arbejde er Administrationen. Et Overgreb her og en Dumhed hist hører til de Ting, Folk kan se og Modstanderne udnytte. Saa lidt som nogen Regering har denne Regering været syndefri i sin Administration. Andre har flere Fejlgreb, men vor har dog altid haft nok, og vi ønsker ikke flere i den nærmeste Tid.“ Efter at Ministeren har faaet dette gode Raad den 4. Oktober, undlod han alligevel ikke at gøre det Fejlgreb eller den Dumhed at gaa til Finansudvalget med fortrolige Meddelelser nogle Dage efter. Da han søgte at faa Sladderer i Gang om Arbejdernes Landsbank, havde han aabenbart ikke læst „Sorø Amtstidende“s gode Raad.

Jeg ser et andet Blad, som i Dag ogsaa taler om Klogskab og Dumhed, og dette Blad, Ministerens Støtteorgan, siger, at man skal ikke saadan gaa og tage Standpunkter, hver Gang en Minister gør en Dumhed; saa vilde man faa alt for meget at bestille, det kan Rigsdagen slet ikke overkomme. Jeg gratulerer Ministeren til den fortræffelige Støtte, han har i slige udmærkede Betragtninger. (*Handelsministeren* [Slebsager]: Tak!). Aa, der er ingen Grund til at takke saa højlydt.

Men Bankinspektøren skulde altsaa føldes, og det var ganske utvivlsomt afgjort, inden Ministeriet endnu havde faaet Magten til at fælde ham. Officielt er Forklaringen, som vi nu har faaet, at han skønnede forkert om Engagementer Soliditet, om Værdier og Tab o. s. v. Men skal der endelig gøres op paa den Maade, kan vi jo ikke nøjes med Hr. P. T. Hald; saa er der jo mange, der har skønnet forkert, og saa maa vi begynde med Handelsministeren selv. Han kan nok huske

de Fejltagelser, han gjorde sig skyldig i i den Periode, da han var Trafikminister, den Gang han købte Kul til en Pris af 220 Kr. og mente, det var nødvendigt at købe for mange Maaneder eller Aar frem i Tiden, selv om Prisen var saa høj. Men nogle Maaneder efter faldt Prisen, og derved tabte Staten 20 Mill. Kr. efter Ministerens egen Beregning. Det var da et Skøn, som ikke var helt paalideligt, og som ikke gør, at vi føler os trygge, naar Ministeren skønner. Jeg synes, at den højtærede Minister maa være meget utryg ved sig selv efter den Oplevelse, han da havde.

Og vi gaar videre. Bankinspektøren skal være sikker i sit Skøn, paastaar nu den højtærede Handelsminister. Ja, der var jo en Bankinspektør, der en Gang skønnede angaaende Landmandsbanken. Han blev, saa vidt jeg husker, ikke afskediget, men blev derimod gjort til Nationalbankdirektør. Han var da ikke helt sikker i Skønnet. Hans Anslag blev nok overskredet nogle Gange — Gud ved, om det ikke var en halv Snes Gange, det blev overskredet.

Men endnu værre var det jo med den Regering, hvoraf Handelsministeren ogsaa var Medlem i 1922. Den Opgørelse, som den Gang forelaa fra den daværende Bankinspektør, og som altsaa ikke beroede paa et helt paalideligt Skøn, blev jo endda fejlet ned af Bordet som værdiløs af den Regering, hvoraf den nuværende Handelsminister var Medlem, af de Ministre, der deltog i de paagældende Forhandlinger. Jeg tror ikke, det foregik skriftligt. Det var ikke paa Basis af skriftlige Indberetninger, det foregik den Gang; der er her et Omraade, som den højtærede Minister har glemt at indberette for Finansudvalget. Landmandsbanksagen er blevet ordnet uden skriftlig Indberetning gennem mundtlige Forhandlinger, gennem Konferencer, mundtlige Skøn, hvor man fejede det ene til Side for det andet, som var daarligere end det første.

Den nuværende højtærede Finansminister affærdigede Bankinspektørens Skøn, ikke fordi han ansaa det for at være for lavt, nej, han skønnede endnu galere; og saa gik den højtærede Finansminister, som vi nok kan huske, ogsaa til Udstedelse af en Erklæring, en i høj Grad villedende Erklæring. Jeg har morsomt nok just i Dag faaet et langt Brev fra en svensk Familie, som i dystre Ord beklager sig over de uhyre Tab, de led ved den højtærede Finansministers villedende Erklæring af Juli 1922. Denne Erklæring og det Skøn, paa hvilket den byggede, viste sig jo i den Grad galt, at skal man straffe Folk for at skønne forkert, saa er der rigtignok